

Arrest

nr. 119 729 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEIRMAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 september 2010 en heeft zich na repatriëring door Frankrijk vluchteling verklaard op 2 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 april 2013.

1.3. Op 19 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 5 december 1976 geboren in Naj Hamadi, provincie Qena. U bent een koptische christen van Arabische origine. Vanaf uw 14de levensjaar woonde u in de stad Assioet, provincie Assioet. Daar was u assistent van de priester en hield u zich onder meer bezig met het bekeren van moslims tot het christendom. Sinds 2009 kende u hierom problemen met de Egyptische politie en de staatsveiligheid. U werd door hen meer dan twaalf keer kort opgepakt en vernederd. In mei 2010 escaleerden deze problemen. Toen werd u immers bedreigd door s.(...) A.(...) G.(...), een lid van de moslimbroeders. Hij beschuldigde u er valselijk van zijn dochter H.(...) te hebben verkracht. Begin mei 2010 werd u gearresteerd door de staatsveiligheid en twee dagen vastgehouden. Sindsdien kwam de inlichtingendienst om de drie dagen naar uw huis. Op 20 of 21 mei 2010 werd u eens te meer gearresteerd door de staatsveiligheid en twee dagen vastgehouden. U besloot te vluchten. U verhuisde naar Caïro waar u bij een vriend verbleef. U vernam dat u herhaaldelijk werd gezocht door de staatsveiligheid. In september 2010 reisde u per vliegtuig met een Schengenvisum naar België. U reisde onmiddellijk door naar Frankrijk waar enkel familieleden verbleven. Volgens uw verklaringen vroeg u daar eind oktober 2010 asiel aan. Op 2 augustus 2011 wordt u gerepatrieerd naar België waar u de volgende dag asiel aanvraagt. Na uw vertrek uit Egypte vernam u dat u officieel werd aangeklaagd door S.(...) A.(...) G.(...).

Toen u zich op 9 april 2013 naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) begaf voor uw gehoor, werd uw tas met originele documenten gestolen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopies voor van uw Egyptisch rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw paspoort, uw geboorteakte, een pagina uit het paspoort van uw vader, een attest van het Belgische Rode Kruis betreffende uw activiteiten in het opvangcentrum te Herbeumont, een attest van pastoor H.(...) K.(...) R.(...) (België), een opleidingsattest van het Haggai instituut (dd.9/5/2007), twee brieven van de 'Christian Standard Church' in Asyut, een attest van 'l'union évangélique arabophone' (Frankrijk), uw CV en een 'certificat de compétences' van de 'mairie de paris'. Tevens legt u twee originele foto's voor en enkele prints van internetartikels betreffende de situatie van christenen in Egypte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen zou u geviseerd worden door de Egyptische autoriteiten omdat u moslims probeerde te bekeren tot het christendom. Deze problemen escaleerden toen u door S.(...) A.(...) G.(...), een lid van de moslimbroeders, omwille van uw bekeringsactiviteiten met de dood werd bedreigd en valselijk werd beschuldigd van het aanranden van zijn getrouwde dochter, H.(...). Na uw vertrek uit Egypte zou deze man een officiële aanklacht tegen u hebben ingediend (CGVS, p. 6, 8).

Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Allereerst dient er te worden vastgesteld dat u na de voorgehouden gebeurtenissen van 2009 en 2010 probleemloos een paspoort (afgiftedatum 10/06/2010) verkrijgt en Egypte probleemloos op legale wijze met een Schengenvisum (afgiftedatum 20/07/2010) verlaat. Dit toont allerm minst aan dat u problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten. Indien u werkelijk geviseerd zou worden door de Egyptische staatsveiligheid is het ongeloofwaardig om zonder enige problemen een paspoort te verkrijgen en uw land van herkomst op legale wijze te verlaten. Het feit dat u na de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2010 een paspoort aanvraagt, en u hiervoor gaat aanmelden bij de autoriteiten, getuigt daarenboven allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hiermee geconfronteerd beweert u plots dat u al over het paspoort beschikte voordat u problemen kende (CGVS, p. 20, 21). Dit strookt dan weer niet met uw bewering dat u in mei 2010 problemen zou hebben gekend en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Voorts blijkt dat u na de voorgehouden problemen in Assioet naar Caïro zou zijn getrokken. Bevreemdend genoeg verklaart u dat u na een maand in Caïro terugkeerde naar Assioet, de plek waar u geviseerd zou worden door de Egyptische autoriteiten en A.(...) G.(...) (CGVS, p. 20, 21). Dat u dan terugkeerde naar net die plek, doet twijfels rijzen over de vrees die u zou koesteren in Assioet.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u op 2 september 2010 in België aankomt en dat u geen asiel aanvraagt. Integendeel, u reist onmiddellijk verder naar uw familieleden in Frankrijk. Daar vraagt u pas eind oktober 2010 asiel aan (CGVS, p. 3). Dit gedrag getuigt eveneens allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land ontvlucht en nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij deze bescherming onmiddellijk bij de eerste

kans die zich daartoe voordoet aanvraagt. Dat u dit niet doet ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u afwijkende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop u Egypte zou hebben verlaten en u in Frankrijk asiel zou hebben aangevraagd. Zo stelt u aanvankelijk dat u in september 2010 Egypte zou hebben verlaten en dat u op 25 of 27 oktober 2010 asiel zou hebben aangevraagd in Frankrijk (CGVS, p. 3). Later verklaart u echter dat u pas in oktober zou zijn vertrokken (CGVS, p. 10). Bovendien past u ook uw verklaringen over het moment dat u asiel aanvroeg in Frankrijk aan. Zo verklaart u later tijdens het gehoor dat u reeds eind september asiel aanvroeg (CGVS p.20). Het feit dat u geen consistente verklaringen kunt afleggen over uw vertrek uit uw land van herkomst en het tijdstip van uw asielaanvraag ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Uw problemen zouden hun oorsprong kennen het feit dat u moslims probeerde te bekeren tot het christendom. U verklaart dat proselitisme in Egypte strafbaar is. Volgens welk wetsartikel weet u echter niet. Gevraagd of er een wet bestaat die proselitisme expliciet verbiedt of dat de Egyptische overheid mogelijk een ander wetsartikel gebruikt om mensen die bekeringsactiviteiten te bestraffen antwoordt u vagelijk dat u het wetsartikel niet kent (CGVS, p. 17, 18, 19). Aanvankelijk verklaart u dat u niet weet welke straf er staat op bekeringsactiviteiten. Uiteindelijk verklaart u wel dat u denkt dat de strafmaat uit een gevangenisstraf van drie jaar zou bestaan en vermeldt u dat ook de doodstraf mogelijk is. Verduidelijking gevraagd houdt u het bij het vage antwoord dat er drie jaar of de doodstraf op staat (CGVS p.18-19). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier is proselitisme op zich niet strafbaar in Egypte. Wel zouden zendelingen in de praktijk actief vervolgd kunnen worden onder andere wetsartikelen, zoals door de beschuldiging van het in gevaar brengen van de nationale eenheid. Dat u, als universitair geschoolde christen die zich zou inlaten met bekeringsactiviteiten en hierdoor reeds meerdere jaren problemen zou kennen, dit niet weet en bovendien onsamenhangende verklaringen aflegt over de strafmaat die volgens u zou staan op proselitisme ondermijnt de geloofwaardigheid van uw claim dat u in Egypte vervolgd zou worden door de Egyptische autoriteiten omwille van bekeringsactiviteiten.

Uw problemen zouden verergerd zijn nadat u door A.(...) G.(...), een lid van de moslimbroeders, met de dood werd bedreigd en er valselijk van werd beschuldigd zijn gehuwde dochter te hebben aangerand. Na uw vertrek zou deze man een officiële klacht hebben ingediend die tot een rechtszaak zou hebben geleid. Betreffende de doodsbedreigingen aan uw adres dient er te worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen aflegt over het tijdstip van deze voorgehouden dreigementen waardoor er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door A.(...) G.(...) met de dood werd bedreigd. U stelt initieel dat u begin mei 2010 voor de eerste maal met de dood werd bedreigd door A.(...) G.(...). Later verklaart u echter plots dat u pas na uw arrestatie op 20 of 21 mei 2010 door deze man met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 14, 15, 26).

Uw verklaringen over de valse beschuldiging, de officiële klacht en de rechtszaak die tegen u zou lopen zijn niet overtuigend en dermate vaag dat ook aan deze elementen uit uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. U verklaart dat u ervan wordt beschuldigd de getrouwde dochter van A.(...) G.(...) te hebben aangerand. Details over deze beschuldiging kunt u echter niet geven. Zo weet u niet wanneer of hoe u volgens de klacht van A.(...) G.(...) zijn dochter zou hebben aangerand. Verder kunt u niet zeggen wanneer de officiële klacht werd ingediend en of er al een uitspraak zou zijn gebeurd in de rechtszaak die tegen u zou lopen. U vermoedt dat de rechtszaak wordt behandeld door de rechtbank in Assioet. Het blijkt echter dat u nooit enige poging hebt ondernomen om de evolutie van de voorgehouden rechtszaak te volgen. Er moet zelfs geconstateerd worden dat u op geen enkel moment in deze voorgehouden zaak een advocaat zou hebben gecontacteerd (CGVS, p. 8, 9, 12, 16, 17). Een dergelijk gebrek aan interesse getuigt dan ook allerm minst van een geloofwaardige en doorleefde vrees.

Tot slot dient er nog te worden gewezen op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen.

Zo verklaart u dat u maar tot 2008 werkzaam zou zijn geweest als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid (CGVS, p. 10, 11). Zowel op uw CV, uw paspoort (afgiftedatum 10/06/2010) als op de documenten betreffende uw visumaanvraag staat echter aangegeven dat u tot 2010 werkzaam was als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid. Niet alleen doet deze vaststelling afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, ze ondermijnt bovendien uw ingeroepen vrees. Het is immers weinig waarschijnlijk dat u, als reeds sinds 2009 dergelijke problemen ondervond met de Egyptische autoriteiten, u zelf nog voor deze autoriteiten zou kunnen werken. Dat uw beroep niet zou veranderd worden in de registers is een weinig overtuigende verklaring temeer daar er toch langere tijd overheen zou zijn gegaan (CGVS, p. 21).

Verder verklaart u dat u na uw repatriëring uit Frankrijk naar België het Belgische grondgebied nooit meer zou hebben verlaten (CGVS, p. 15). Uit het 'certificat de compétences' kan echter worden afgeleid dat u van 26 september 2011 tot 4 februari 2012 een taalopleiding zou hebben gevolgd in Parijs. Hiermee geconfronteerd geeft u toe dat u terug naar Frankrijk was gegaan, dit omdat uw

moeder overleden was (CGVS, p. 21, 22). Deze verklaringen klopt niet met wat u eerder tijdens het gehoor op het CGVS had verklaard, namelijk dat uw moeder pas in januari 2012 was overleden (CGVS, p. 4).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder werd vermeld ondermijnen de gegevens op uw paspoort, uw CV en het 'certificat de compétences' uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. De overige documenten die u voorlegt kunnen louter beschouwd worden als een aanwijzing van uw identiteit, herkomst, opleiding, beroeps carrière, hobby's en geloofsovertuiging. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen.

Dat is hier allerm minst het geval. De internetartikels die u voorlegt hebben allen betrekking op de algemene situatie van christenen in Egypte maar tonen niet aan dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing, mede omwille van het gebrek aan behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van zijn belangen, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker meent dat zijn feitenrelaas aantoonde dat hij zich wel degelijk in groot gevaar bevindt en dat hij het slachtoffer is van systematische en ingrijpende schendingen van zijn mensenrechten, in het bijzonder het recht op godsdienstvrijheid dat algemeen wordt erkend als één van de fundamentele mensenrechten en beschermd is door alle belangrijke internationale mensenrechtenverdragen. Verzoeker wijst erop dat in Egypte geenszins sprake is van godsdienstvrijheid voor de Koptische christenen, hetgeen volgens verzoeker ook wordt erkend in de bestreden beslissing. Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalt is de situatie voor Koptische christenen steeds bijzonder slecht geweest in het Islamitische Egypte en waren zij vaak het slachtoffer van geweldplegingen omwille van hun geloofsovertuiging. Deze situatie is er de laatste jaren enkel op achteruitgegaan, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar een recent verslag van Human Rights Watch van 22 augustus 2013 waarin melding wordt gemaakt van kerken en andere christelijke instellingen die worden afgebrand en van het feit dat Koptische christenen geen beroep kunnen doen op de overheden voor bescherming. Verzoeker vervolgt dat dit verslag getuigt van ernstige en rechtstreekse aanvallen tegen de Koptische gemeenschap in Egypte, onder andere in Assioet waar minsten acht kerken werden afgebrand door radicale moslims en minstens drie andere werden beschadigd. Verzoeker merkt hierbij op dat deze bijzonder ernstige situatie voor de christenen zich niet enkel in Assioet voordoet maar in heel Egypte zodat hij zich op geen enkele plaats kan schuilhouden en nergens beroep kan doen op bescherming van de overheden.

Voorts betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om te besluiten tot erkenning van de status van vluchteling. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij meermaals heeft aangehaald, en hiertoe tevens de nodige bewijzen heeft voorgelegd, dat hij niet te beschouwen is als een louter passieve Kopt. Hij bekleedt een voorname positie in de Koptische kerk te Assioet en was bijzonder actief in het bekeren van moslims naar Koptische christenen, een activiteit die hij nu nog steeds buiten Egypte verder zet. Dit alles verklaart volgens verzoeker waarom hij een bijzonder gevaar loopt om bij zijn terugkeer te worden bedreigd en in het slechtste geval te worden gedood door radicale moslims. Verzoeker verwijst naar de door hem overgelegde stukken die er volgens hem op wijzen dat hij persoonlijk gevaar loopt om te worden vervolgd in Egypte wegens zijn activiteiten als Koptisch christen. Zo heeft hij een inschrijving en een officiële brief van zijn kerk in Assioet voorgelegd waaruit blijkt dat hij een voorname positie bekleedt in de Koptische kerk in Assioet en waarin bevestigd wordt dat hij actief moslims bekeert tot Kopt. Daarnaast heeft hij het paspoort van zijn vader overgelegd, die tevens priester was, hetgeen er volgens verzoeker op duidt dat zijn hele familie bekend staat als actieve Koptische

christenen, wat het gevaar op wraakacties van radicale moslims bijzonder ernstig en reëel maakt. Tot slot merkt verzoeker op dat hij is afgestudeerd in de theologie en hij dus niet louter een passieve Koptische christen is. Gelet op het voorgaande, valt het dan ook niet in te zien waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat hij in gebreke zou blijven om het reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers Shengenvisum, een attestatie de domiciliation postal van 30 juni 2011, het artikel "*Egypt: Mass Attacks on Churches*" van Human Rights Watch van 22 augustus 2013, het artikel "*Attack on Christians in Egypt Comes After a Pledge*" van The New York Times van 7 april 2013, een attest van L'Union Evangelique Arabophone te Parijs van 21 november 2011, een brief van de priester van de Christian Standard Church te Assioet en van de heer P.T.F., lid van de Raad van het kerkbestuur, van 23 oktober 2010, een fotokopie van een bladzijde uit het paspoort van verzoekers vader met aanduiding van deze priester was en verzoekers diploma theologie van 9 mei 2007.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij na de voorgehouden gebeurtenissen van 2009 en 2010 probleemloos een paspoort (afgiftedatum 10/06/2010) verkrijgt en Egypte probleemloos op legale wijze met een Shengenvisum (afgiftedatum 20/07/2010) verlaat allerm minst aantoon t dat hij problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten en het feit dat hij na de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2010 een paspoort aanvraagt en zich hiervoor gaat aanmelden bij de autoriteiten allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie (ii) het feit dat hij na een maand in Caïro terugkeerde naar Assioet, de plek waar hij gevisieerd zou worden door de Egyptische autoriteiten en A.G., twijfels doet rijzen over de vrees die hij zou koesteren in Assioet, (iii) het feit dat hij op 2 september 2010 in België aankomt en geen asiel aanvraag doch onmiddellijk verder reist naar zijn familieleden in Frankrijk, waar hij pas eind oktober 2010 asiel aanvraagt eveneens allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging en hij bovendien afwijkende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij Egypte zou hebben verlaten en in Frankrijk asiel zou hebben aangevraagd, (iv) de vaststelling dat hij, als universitair geschoolde christen die zich zou inlaten met bekeringsactiviteiten en hierdoor reeds meerdere jaren problemen zou kennen, niet weet dat proselitisme op zich niet strafbaar is in Egypte maar dat zendelingen in de praktijk wel actief vervolgd kunnen worden onder andere wetsartikels, zoals door de beschuldiging van het in gevaar brengen van de nationale eenheid, en hij bovendien onsamenhangende verklaringen aflegt over de strafmaat die volgens hem zou staan op proselitisme de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn claim dat hij in Egypte vervolgd zou worden door de Egyptische autoriteiten omwille van zijn bekeringsactiviteiten, (v) hij afwijkende verklaringen aflegt over het tijdstip van de door hem voorgehouden doodsb dreigingen aan zijn adres waardoor er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij door A.G. met de dood werd bedreigd, (vi) zijn verklaringen over de valse beschuldiging, de officiële klacht en de rechtszaak die tegen hem zou lopen niet overtuigend en dermate vaag zijn dat ook aan deze elementen uit zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, zoals wordt toegelicht, en hij nooit enige poging heeft ondernomen om de evolutie van de voorgehouden rechtszaak te volgen en hij evenmin op enig moment een advocaat zou hebben gecontacteerd, gebrek aan interesse welk dan ook allerm minst getuigt van een geloofwaardige en doorleefde vrees, (vii) de vaststelling dat zowel op zijn CV, zijn paspoort als op de documenten betreffende zijn visumaanvraag aangegeven staat dat hij tot 2010 werkzaam was als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid niet alleen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid doch bovendien zijn ingeroepen vrees ondermijnt daar het weinig waarschijnlijk is dat hij, indien hij reeds sinds 2009 dergelijke problemen ondervond met de Egyptische autoriteiten, zelf nog voor deze autoriteiten zou kunnen werken, (viii) hij verklaart dat hij na zijn repatriëring uit Frankrijk naar België het Belgische grondgebied nooit meer zou hebben verlaten terwijl uit het 'certificat de compétences' kan worden afgeleid dat hij van 26 september 2011 tot 4 februari 2012 een taalopleiding zou hebben gevolgd in Parijs en zijn uitleg dat hij terug naar Frankrijk was gegaan omdat zijn moeder overleden was niet klopt met zijn eerdere verklaring dat zijn moeder pas in januari 2012 was overleden, (ix) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt uiteengezet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 november 2013 (CG nr. 1121205), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de bestreden beslissing niet getuigt van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid dan ook te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers bewering als zou hij worden geïseerd door de Egyptische autoriteiten omdat hij moslims probeerde te bekeren tot het christendom iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.6.1. Vooreerst kunnen verzoekers verklaringen omtrent zijn bekeringsactiviteiten in het kader van de door hem geschetste context bezwaarlijk overtuigen. Verzoeker beweert immers tijdens zijn gehoor dat het bekeren van moslims strafbaar is in Egypte. Hij meent dat de strafmaat uit een gevangenisstraf van drie jaar zou bestaan en hij vermeldt tevens dat ook de doodstraf mogelijk is. Daarnaast vermeldde hij dat niemand weet mocht hebben van deze bekeringsactiviteiten want dat hij anders een probleem zou krijgen (administratief dossier, stuk 8, p. 13-14 en p. 17-20). Het mag dan ook verbazen dat verzoeker niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd in zijn bekeringsijver. Zo beweert hij dat hij zowat overal moslims probeerde te bekeren, meestal in de universiteit van Assioet doch ook bij haltes van het openbaar vervoer. Verzoeker verduidelijkt dat hij, alleen of samen met een medegelovige, na het gebed in de kerk naar buiten ging en bijvoorbeeld naar de universiteit ging. Als hij iemand alleen zag zitten probeerde hij samen met hem een gebed te doen en sprak hij deze persoon aan of hij geïnteresseerd was. Hij kende deze mensen niet en hij sprak blijkens zijn verklaringen gewoon iemand aan die hij toevallig zag (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en p. 19). Dergelijk risicovol gedrag valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met verzoekers bewering dat hij stiekem tewerk diende te gaan. Doordat hij gewoon afstapte op mensen die hij niet kende, is de kans ook zeer reëel dat hij zou worden aangegeven bij de autoriteiten. Dit klemt des te meer daar verzoeker in dit verband nog verklaarde: *“Als de mensen bijvoorbeeld agressief zijn tegen ons dan kan er een scene gemaakt worden en dan kan het zijn dat de autoriteiten ter plekke komen, (...) Ja als wij de kans niet krijgen om te vluchten zou de politie ons kunnen oppakken”* (administratief dossier, stuk 8, p. 14). Dat verzoeker aldus niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, kan naar het oordeel van de Raad geenszins plausibel worden geacht.

2.6.2. Voorts mag het verbazen dat verzoeker, die zich als universitair geschoolde christen zou inlaten met bekeringsactiviteiten en hierdoor reeds herhaalde malen in aanvaring zou zijn gekomen met de politie en de inlichtingendienst, geen duidelijk en correct antwoord kan geven op de vraag of er een wet bestaat die proselitisme expliciet verbiedt of dat de Egyptische overheid een andere methode of invalshoek gebruikt om bekeringsactiviteiten te bestraffen en hij evenmin kan duidelijk kan toelichten welke straf er staat op bekeringsactiviteiten (administratief dossier, stuk 8, p. 17-19). De uitleg in het verzoekschrift dat hij niet geschoold is in Egyptisch recht zodat van hem niet kan worden verwacht dat hij exact weet welke strafbepalingen er in het Egyptische rechtsstelsel bestaan met betrekking tot het bekeren van moslims tot christenen, kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid in dit verband. Immers, van iemand die bewust een gedrag stelt waarvan hij weet dat hij hierdoor problemen met de autoriteiten kan krijgen en mogelijks in de gevangenis kan terecht komen, kan worden verwacht dat hij weet aan welke risico hij zich precies blootstelt. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker geen exacte wetsbepaling kan noemen, acht de Raad het evenwel onaanvaardbaar dat verzoeker zelfs niet kan duiden of proselitisme in Egypte expliciet bij wet verboden is dan wel of zendelingen op andere gronden worden vervolgd. Dat hij evenmin weet welke straf hij precies riskeert ingeval hij zou worden veroordeeld, bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband. Dit klemt des te meer daar verzoeker beweert meer dan twaalf keer te zijn opgepakt door de politie en inlichtingendienst (administratief dossier, stuk 8, p. 7-8) zodat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij kan duiden wat hem bij deze gelegenheden precies ten laste werd gelegd.

2.6.3. Ook wat betreft deze arrestaties kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers verklaringen. Zo is het de Raad niet duidelijk waarom de politie en de staatsveiligheid hem tot twaalf keer toe zou hebben opgepakt om hem vervolgens 's nachts weer te laten gaan (administratief dossier, stuk 8, p. 8). Indien de Egyptische autoriteiten verzoeker daadwerkelijk zouden willen dwingen om zijn activiteiten te staken, kan immers niet worden ingezien waarom hij nooit effectief werd aangeklaagd. Verzoekers uitleg tijdens het gehoor dat ze geen bewijs hadden omdat hij zijn bekeringswerk stiekem deed (administratief dossier, stuk 8, p. 19), kan gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.6.1. bezwaarlijk worden aanvaard, temeer de autoriteiten een getuige ter beschikking hadden in de persoon van A.G., een lid van de Moslimbroeders die verzoeker blijkens zijn verklaringen elke dag met andere moslims zag spreken en die hem ook persoonlijk zou hebben bedreigd (administratief dossier, stuk 8, p. 14-15). Hem tijdens het gehoor voor de vierde keer gevraagd waarom hij nooit werd aangeklaagd, antwoordde verzoeker *“Omdat ik niet de enige persoon ben die mensen probeer te laten bekeren er zijn veel christenen in Egypte iedereen weet dat er een gevangenisstraf op staat”* (administratief dossier, stuk 8, p. 19). Het hoeft geen betoog dat dit andermaal geen valabele uitleg is.

2.6.4. Verzoekers bewering als zou hij problemen kennen met de Egyptische autoriteiten wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij na de voorgehouden gebeurtenissen van 2009 en 2010

probleemloos een paspoort (afgiftedatum 10/06/2010) heeft verkregen en Egypte probleemloos op legale wijze met een Shengenvisum (afgiftedatum 20/07/2010) kon verlaten.

Verzoeker ontkent niet dat hij zonder noemenswaardige problemen in 2010 een nieuw paspoort en nadien ook een Shengenvisum heeft verkregen. Hij ziet evenwel niet in hoe dit zou wijzen op de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal. Verzoeker betoogt dat het afleveren van een nieuw paspoort niets te maken heeft met het feit dat hij talrijke keren door de Egyptische politie en staatsveiligheid werd gearresteerd wegens zijn activiteiten in de Koptische kerk. De overheden die verantwoordelijk zijn voor de uitgifte van de nieuwe paspoorten zijn niet de Egyptische politie en staatsveiligheid die hem om de haverklap arresteerden, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het dan ook best kan zijn dat deze overheden helemaal niet op de hoogte waren van zijn activiteiten als Koptisch christen. Zelfs als zij dit zouden weten, stelt verzoeker zich de vraag waarom zij zouden weigeren om hem dit paspoort af te leveren daar dit, in tegenstelling tot de talrijke arrestaties onmogelijk kan worden gezien als een drukkingsmiddel ten aanzien van hem om zijn activiteiten als Koptische christen te staken.

Verzoekers betoog kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo getuigt verzoekers eigen gedrag geenszins van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Egyptische autoriteiten. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk reeds maandenlang werd geïnterviewd door de politie en de staatsveiligheid en hij door hen meer dan twaalf keer werd opgepakt, acht de Raad het niet aannemelijk dat hij zich tot eender welke officiële instantie zou wenden om een paspoort aan te vragen, als het ware bij wijze van aankondiging van zijn vertrek uit Egypte. Het is immers niet denkbeeldig dat verzoeker na zijn herhaalde arrestaties geseind zou staan bij de verschillende overheidsdiensten en het is dan ook onverenigbaar met de door verzoeker aangevoerde vrees dat hij een dergelijk risico zou hebben genomen. Evenmin acht de Raad het plausibel dat verzoeker onder zijn eigen naam zou reizen. Dat verzoeker ervoor koos legaal met zijn eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken, toont andermaal aan dat aan zijn beweerde vrees voor de Egyptische autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk werd geïnterviewd door de staatsveiligheid, is het niet aannemelijk dat hij zich zou blootstellen aan het risico om op die manier tegen de lamp te lopen. Zo zijn relaas op enige waarheid zou berusten, is het immers niet onrealistisch dat men hem zouden willen verhinderen het land te verlaten. De vaststelling dat verzoeker na het ontstaan van de door hem beweerde moeilijkheden met de autoriteiten zonder enig beletsel een reispaspoort kon aanvragen en probleemloos legaal onder zijn eigen naam naar Europa kon reizen doet derhalve finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Egyptische autoriteiten.

2.7. Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij met A.G., een lid van de Moslimbroeders, zou hebben gekend dermate vaag en weinig concreet dat ook hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.7.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker afwijkende verklaringen aflegt over het tijdstip van de door hem voorgehouden doodsb bedreigingen aan zijn adres. Zo stelde hij aanvankelijk dat hij begin mei voor de eerste maal met de dood werd bedreigd door A.G., om even later te verklaren dat hij pas na zijn arrestatie op 20 of 21 mei door deze man met de dood werd bedreigd (administratief dossier, stuk 8, p. 14-16). Verzoeker laat deze vaststelling in voorliggend verzoekschrift ongemoeid zodat deze onverminderd staande blijft.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers verklaringen over de valse beschuldiging, de officiële klacht en de rechtszaak die tegen hem zou lopen niet overtuigend en dermate vaag zijn dat ook aan deze elementen uit zijn asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht: *"(...) U verklaart dat u ervan wordt beschuldigd de getrouwde dochter van A.(...) G.(...) te hebben aangerand. Details over deze beschuldiging kunt u echter niet geven. Zo weet u niet wanneer of hoe u volgens de klacht van A.(...) G.(...) zijn dochter zou hebben aangerand. Verder kunt u niet zeggen wanneer de officiële klacht werd ingediend en of er al een uitspraak zou zijn gebeurd in de rechtszaak die tegen u zou lopen. U vermoedt dat de rechtszaak wordt behandeld door de rechtbank in Assioet. Het blijkt echter dat u nooit enige poging hebt ondernomen om de evolutie van de voorgehouden rechtszaak te volgen. Er moet zelfs geconstateerd worden dat u op geen enkel moment in deze voorgehouden zaak een advocaat zou hebben gecontacteerd (CGVS, p. 8, 9, 12, 16, 17). (...)"* Het verweer in het verzoekschrift dat de officiële klacht tegen hem pas werd ingediend na zijn vertrek uit Egypte, hetgeen verklaart waarom verzoeker niet alle maatregelen heeft kunnen nemen om deze procedure van nabij op te volgen aangezien hij in Frankrijk en nadien in België verbleef, dat de vraag dient te worden gesteld of het onder de arm nemen van een advocaat wel enig soelaas zou kunnen hebben bieden en dat het niet hoeft de verwonderen dat verzoeker geen vertrouwen meer had in de

Egyptische overheden, gelet op de talrijke arrestaties door de Egyptische politie en staatsveiligheid, en het dan ook niet veel zin had om hopeloos veel aandacht te besteden aan deze valselijke en gruwelijke aanklacht, kan niet worden aanvaard als afdoende verschoningsgrond voor verzoekers onwetendheid, noch voor zijn nalatige houding. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers nalatige houding wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom A.G. zou hebben gewacht tot verzoeker het land was ontvlucht alvorens een klacht – al dan niet vals – tegen hem in te dienen. Verzoeker beweert immers begin mei 2010 te zijn opgepakt op beschuldiging van verkrachting (administratief dossier, stuk 8, p. 8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom A.G. op dat ogenblik geen officiële klacht zou hebben ingediend.

2.8. Tot slot wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker op 2 september 2010 in België aankomt en geen asiel aanvraag doch onmiddellijk verder reist naar zijn familieleden in Frankrijk, waar hij pas eind oktober 2010 asiel aanvraagt eveneens allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging en dan ook verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers gedrag stemt dan ook niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

In de mate verzoeker nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 5 van voornoemde wet van 8 mei 2013, bepaalt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Vermits aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van het nieuwe artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Hij haalde weliswaar aan dat hij in 2008 gestopt is met zijn werk als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid omdat zijn werkgever lid was van de Moslimbroeders en hij door hem werd onderdrukt (administratief dossier, stuk 8, p. 10), doch deze bewering valt niet te rijmen met de vaststelling dat zowel op zijn curriculum vitae, zijn paspoort als op de documenten betreffende zijn visumaanvraag aangegeven staat dat hij tot 2010 werkzaam was als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid. Verzoekers verklaring voor deze discrepantie tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten, namelijk dat hij in 2010 een loutere hernieuwing van zijn paspoort aanvraag zonder hierbij uitdrukkelijk aan te geven dat hij niet langer actief was als financieel inspecteur en dat een nieuw paspoort wordt afgegeven met louter een nieuwe datum en behoud van de overige gegevens indien men niet uitdrukkelijk aangeeft dat zijn job is veranderd, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Daargelaten het feit dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot blote beweringen die op generlei wijze worden gestaafd, gaat deze argumentatie immers hoogstens op voor het paspoort doch niet voor de visumaanvraag die voor verzoeker op de Belgische ambassade in Caïro werd ingediend (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie, documenten EVIBEL), laat staan voor het curriculum vitae dat door verzoeker zelf werd opgesteld. Gelet op het voorgaande hecht de Raad niet het minste geloof aan verzoekers beweringen als zou hij zijn werk als financieel inspecteur bij het Ministerie van Gezondheid in 2008 hebben moeten stopzetten omdat zijn werkgever op de hoogte was van zijn activiteiten voor de kerk. Ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan godsdienstvrijheid voor Koptische christenen in Egypte volstaat niet om bovenstaande appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te buigen.

2.10.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst erop dat de situatie voor Koptische christenen steeds bijzonder slecht geweest is in het Islamitische Egypte en zij vaak het slachtoffer waren van geweldplegingen omwille van hun geloofsovertuiging, dat deze situatie in de laatste jaren enkel op achteruit is gegaan en dat een recent verslag van Human Rights Watch van 22 augustus 2013 melding maakt van kerken en andere christelijke instellingen die worden afgebrand en van het feit dat Koptische christenen geen beroep kunnen doen op de overheden voor bescherming.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verslag van Human Rights Watch, waarvan de inhoud overigens volledig aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.11.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.11.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.12. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De fotokopieën van verzoekers Egyptisch rijbewijs, zijn internationaal rijbewijs, zijn paspoort met Shengenvisum, zijn geboorteakte, een pagina uit het paspoort van zijn vader, het attest van het Belgische Rode Kruis betreffende zijn activiteiten in het opvangcentrum te Herbeumont, een attest van priester H.K.R. uit Bastogne, een opleidingsattest van het Haggai Instituut van 9 mei 2007, het attest van de 'Christian Standard Church' in Assioet van 28 juli 2010, het attest van 'l'Union Evangélique Arabophone' te Parijs, verzoekers curriculum vitae, een 'certificat de compétences' van de 'mairie de paris' en twee originele foto's van verzoeker tijdens een misdienst, bevestigen louter verzoekers identiteit, nationaliteit, herkomst, opleiding, beroeps carrière, hobby's en geloofsovertuiging, gegevens welke echter niet ter discussie staan, doch tonen niet aan dat hij in Egypte een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging dient te koesteren. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift kan noch uit het loutere feit dat verzoeker is afgestudeerd in de theologie, noch uit het feit dat zijn vader priester was zonder meer worden afgeleid dat hij persoonlijk gevaar loopt op wraakacties van radicale moslims.

Het 'attestation de domiciliation postal' van 30 juni 2011 heeft betrekking op verzoekers verblijf in Frankrijk doch heeft geen uitstaans met de door hem ingeroepen asielmotieven.

Aan de brief van de priester van de Christian Standard Church te Assioet en van de heer P.T.F., lid van de Raad van het kerkbestuur, van 23 oktober 2010 waarin verzoekers problemen worden bevestigd kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend, alleen al om reden dat de priester tevens verzoekers vader is en derhalve geenszins als objectieve bron van informatie kan worden beschouwd.

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS